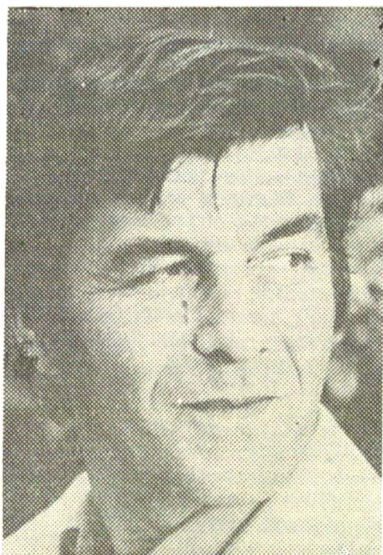

crete, citind eventuale cuvinte de duh, manifestările de rea-voință, ca și pasi-vitățile, uneori atât de vinovate. Publicul nu știe, în general, nici bătaia care se dă în jurul interpretării unui rol, nici măsura în care un element al spectacolului, devenind precumpănitor, îl poate falsifica sau îl poate duce la triumf.

Recomandăm călduros cartea iubitorilor de teatru și... iubitorilor de oameni.

Ei vor simți, în paginile ei febrile, mirosul decorului proaspăt — dar vor cunoaște și sufletul de aur al unui mare dramaturg, care a reușit să rămână om, în ciuda multor împrejurări potrivnice.

N. CARANDINO

In memoriam

La moartea lui Cornel Coman

I s-a făcut fulgerător rău, pe scenă, într-o după-amiază nefastă de spectacol. S-a prăbușit, cutremurat, într-o cabină. Aflat de citeva săptămîni sub supraveghere medicală, pentru stabilire de diagnostic, ieșea din spital cu „bilet de voie”, ca să joace ultimele roluri ale vieții sale. A murit atins de o boală agresivă, care l-a devorat galopant. Nu părea să fi

putut muri vreodată. Ne întimpina întotdeauna calm, sau aparent calm, încordat pe dinăuntru, concentrat, sensibil, viguros, construit dintr-o fibră trainică, de frasin alb, surizător și îndatoritor, cu un bun-simț moștenit, miraculos, de-a dreptul din moșii și strămoșii Vrancei, țara lui de naștere și de veghe. Am simțit îmbrățișarea lui caldă, solidaritatea lui bărbătească, cetățenească, lumina ochilor săi alunecînd pe deasupra noastră ca un nor de polen, am ascultat întotdeauna cu tulburare glasul său învăluitor, care făcea scenele și sălile de spectacol să vibreze, ca un violoncel pe fundul unei mări în furtună.

A fost unul dintre cei mai firești actori din lume. Avea chipul unuia dintre cei mai reprezentativi eroi de film ai epocii. Chip brăzdat de mari frământări lăuntrice, expresiv, dens, pentru care ecranul devenea un pretext de comunicare. Era sinteza unui echilibru și simbolul unei gravități și responsabilități asumate într-un înalt plan al conștiinței. Prezența sa pe scenă și pe ecran aducea întotdeauna greutate și forță de gravitație, dar mai ales demnitate, eleganță firească, necontrafăcută, tandrețe și delicatețe sufletească, tensiune și încărcătură de subînțelesuri.

A fost un artist neliniștit, nemulțumit de el însuși, un aspirant la puritate și desăvîrșire. A fost un luptător, necruțător cu sine, și sincer pînă la capăt cu cei din jurul său. Sinceritatea sa avea ceva din transparența aerului pe care-l respirăm. Nu se ascundea niciodată după deget, nu ierta niciodată impostura și filistinismul; n-a fost niciodată contradictoriu și își afirma opiniile dezlănțuit, logic, argumentat, cultivat, cu un bun-simț de om curat, de munte.

A fost un artist cetățean, un erou minunat al timpului nostru. Ne-a interpretat pe scenă dilemele, și mai ales certitudinile. El inspira încredere în viață, încredere în faptul că oamenii se vor iubi într-o zi și vor fi cîndva fericiți. A fost un om al speranței și al visului pe picioarele pe pămînt și cu ochii deschiși. Ne-a interpretat pe scenă pe noi înșine, ca să ne vedem mai atent pe noi înșine! A fost unul dintre oamenii frumoși, care au știut să redea prin arta lor adevărata valoare a existenței.

Moartea l-a sfărîmat, dar l-a așezat, în memoria noastră, în rîndul celor care mor la datorie, adică în linia întii a vieții.

Adrian DOHOTARU